

காரைக்காலம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதியில் நடையியல் கூறுகள்

“Stylistic elements in Karaikkal Ammaiyar’s *Arputha Thiruvandathi*”

பாரதி. சா, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், பதிவு எண்: R220701, தமிழ்த்துறை,
தமிழ்நாடு மத்திய பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Barathe. S, Research Scholar, Reg. No.: R220701, Department of Tamil,
Central University of Tamil Nadu, Thiruvarur, Tamil Nadu, India.
ORCID: <http://orcid.org/0009-0008-7207-8575>

பேரா. ச. இரவி, நெறியாளர், தமிழ்த்துறை,
தமிழ்நாடு மத்திய பல்கலைக்கழகம், திருவாரூர், தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Prof. S. Ravi, Department of Tamil,
Central University of Tamil Nadu, Thiruvarur, Tamil Nadu, India.
ORCID: <http://orcid.org/0009-0006-6936-7603>

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் பக்தி இலக்கிய மரபில் தனித்துவமான இடத்தைப் பெற்றுள்ள காரைக்காலம்மையாரின் அற்புதத் திருவந்தாதி, அந்தாதி அமைப்பில் இயற்றப்பட்ட முதல் நூலாகக் கருதப்படுகிறது. இந்நூல் சிவபெருமானின் பெருமைகளையும், அடியாரின் ஆழ்ந்த பக்தி அனுபவத்தையும் மொழிநடையின் வழியாக வெளிப்படுத்துகிறது. மொழி, இலக்கியக் கலைஞரின் எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும் வடிவமைக்கும் முதன்மை கருவியாக விளங்குவதால், அதன் பயன்பாடு இலக்கியச் சிறப்பை தீர்மானிக்கிறது. இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அற்புதத் திருவந்தாதியில் காணப்படும் நடையியல் கூறுகளை ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. குறிப்பாக, அந்தாதி அமைப்பு, தொடைகள், வண்ணங்கள் ஆகியவை தொல்காப்பியக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம், காரைக்காலம்மையாரின் மொழிப்புலமையும், பக்தி உணர்வை அழகிய நடையியல் வடிவங்களில் வெளிப்படுத்திய திறனும் தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றன. இவ்வாய்வு, பக்தி இலக்கியத்தின் மொழிநடைச் சிறப்பை விளக்கும் ஒரு முயற்சியாக அமைகிறது.

Abstract

Karaikkal Ammaiyar’s Arputha Thiruvandathi, which holds a unique place in the Tamil bhakti literary tradition, is regarded as the earliest work composed in the **Andhadhi** form. This text glorifies the greatness of Lord Shiva and expresses the poet’s profound devotional experience through refined linguistic style. Since language functions as the primary medium through which a literary artist shapes thoughts and emotions, its usage plays a crucial role in determining literary excellence. This research paper aims to examine the **stylistic**

(stylistic/structural) elements found in *Arputha Thiruvandathi*. In particular, the study analyzes the *Andhadhi* structure, poetic linkages (*thodai*), and prosodic patterns (*vannam*) based on the grammatical and poetic principles laid down in the *Tolkappiyam*. Through this analysis, Karaikkal Ammaiyar's linguistic mastery and her ability to express intense devotional emotion through elegant stylistic forms are brought to light. This study thus serves as an attempt to highlight the stylistic richness of Tamil bhakti literature.

Keywords

Karaikkal Ammaiyar, Arputha Thiruvandathi, Stylistics, Poetic Linkage (Thodai), Prosodic Pattern (Vannam), Tolkappiyam

குறிச்சொற்கள்

காரைக்காலம்மையார், அற்புதத் திருவந்தாதி, நடையியல், தொடை, வண்ணம், தொல்காப்பியம்

முன்னுரை

மொழி என்பது மனிதனால் ஆளப்படக்கூடிய ஆற்றல் நிறைந்த கருவியாகும். மனித மனதில் தோன்றும் எண்ணங்களும் உணர்வுகளும் மொழியின் வழியே வெளிப்படுகின்றன. மனிதன் சமூக உயிரினமாகத் திகழ்வதற்கான அடித்தளமாக மொழியே செயல்படுகிறது. எண்ணப் பரிமாற்றங்கள் மட்டுமன்றி, அறம், பண்பாடு, கலாச்சாரம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்த செய்திகள் அனைத்தும் மொழியின் ஊடாகவே தலைமுறைதோறும் பரிமாறப்படுகின்றன. இத்தகைய மொழியிலேயே இலக்கியங்கள் உருவாகின்றன. அவை கலைநயம் மிக்க சிந்தனைகளின் பதிவுகளாக வளர்ச்சி பெறுகின்றன. ஆகவே, இலக்கியக் கலைஞனுக்கு மொழி என்பது அரிய செல்வமாக விளங்குகிறது. மொழியை நுணுக்கமாகப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் தான் அவன் தனது உயர்ந்த எண்ணங்களுக்கு அழகிய வடிவங்களை வழங்க முடிகிறது.

இவ்வாறு இலக்கியத்தைப் படைக்கும் கலைஞனின் தனிப்பட்ட தன்மையை வெளிப்படுத்துவது அவனது மொழிநடை ஆகும். இந்த மொழிநடையை ஆராயும் நோக்கில் பிற்காலத்தில் உருவான சிந்தனைத் துறையே நடையியல் ஆகும். சொற்களின் தேர்வு, வாக்கிய அமைப்பு, எழுத்தாளனின் தனித்துவமான வெளிப்பாட்டு முறை ஆகியவற்றை ஆராய்வதே நடையியலின் அடிப்படை ஆகும். மேலும் விளக்க முறை, அழகியல் கோட்பாடுகளின் பயன்பாடு, கருத்தை வெளிப்படுத்தும் எழுத்தாளனின் மனநிலை போன்ற அம்சங்களும் நடையியலின் கூறுகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

சைவ சமய இலக்கிய வரலாற்றில் பெண் அடியார்களில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றவராகக் காரைக்காலம்மையார் விளங்குகிறார். தமது வாழ்க்கை முறையாலும் பக்தி நிறைந்த பாடல்களாலும் பக்தியின் உச்சநிலையை வெளிப்படுத்திய இவர், தேவார காலத்திற்கு முற்பட்டவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவரது படைப்புகளில் அற்புதத் திருவந்தாதி தனித்துவம் மிக்க இலக்கிய நூலாகவும் உயரிய பக்தி நூலாகவும் கருதப்படுகிறது. இந்நூலில் வெளிப்படும் நடையியல் கூறுகள், அதன் இலக்கியச் சிறப்பையும் ஆன்மிக ஆழத்தையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. எனவே, இவ்வாய்வுக் கட்டுரை அற்புதத் திருவந்தாதியில் காணப்படும் நடையியல் (Style) கூறுகளை ஆராய்வதையே முதன்மை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

அற்புதத் திருவந்தாதி – அறிமுகம்

சைவத்திருமுறைகளில்பதினொன்றாம்திருமுறையில்இடம்பெற்றுள்ளஅற்புத்ததிருவந்தாதி, 63
நாயன்மார்களில்ஒருவரானகாரைக்கால்அம்மையாரால்அருளப்பட்டது.சிவபெருமானின்வியக்கத்தக்கபெரு
மைகளையும், அவன்மீதுஅம்மையார்கொண்டிருந்தஆழ்ந்தபக்தியையும்போற்றும்இந்நூல், 101
வெண்பாக்களால்ஆனது.தமிழின்முதல்அந்தாதிநூல்என்றபெருமையைப்பெற்றதால்இது 'ஆதிஅந்தாதி'
என்றும்அழைக்கப்படுகிறது.ஒருபாடலின்இறுதிச்சொல்அடுத்தபாடலின்தொடக்கமாகவரும்அந்தாதிமுறை
யில்,

இறைவனேஅறிவாகவும்அறிபவனாகவும்இருக்கிறான்என்றஉயரியதத்துவத்தைஇதுஅழகாகவிளக்குகிறது.
அந்தாதி அமைப்பின் நடையியல் சிறப்பு

அந்தாதி அமைப்பு, சொற்சேர்க்கைத் திறமையையும் சிந்தனை ஓட்டத்தையும் வெளிப்படுத்தும் முக்கிய நடையியல் கூறாகும். ஒரே சொல்லை இருவேறு பொருள்களில் பயன்படுத்துதல், பொருள் தொடர்ச்சியுடன் புதிய கருத்தை உருவாக்குதல் போன்றவை காரைக்காலம்மையாரின் மொழிப்புலமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

காரைக்காலம்மையாரால் இயற்றப்பட்ட அற்புதத் திருவந்தாதி அந்தாதி இலக்கிய அமைப்பின் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகிறது.இந்நூலில் ஒவ்வொரு செய்யுளின் இறுதிச்சொல் அல்லது எழுத்து, அடுத்த செய்யுளின் தொடக்கமாக அமைந்து அந்தாதி முறையைப் பின்பற்றுகிறது.இதனால் பாடல்களில் கருத்துத் தொடர்ச்சி உறுதிப்படுத்தப்படுவதோடு, பக்தி உணர்வின் ஓட்டமும் இடையறாது நிகழ்கிறது.

நடையியல் சொல் விளக்கம்

நடை (Style) எனும் சொல் 'இயக்கம்' எனும் பொருளில் கையாளப்படுகிறது. 'நட' என்னும் விணையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த சொல்லே நடை ஆகும்.அது நடத்தல் எனும் பொருளில் மிகுதியளவு வழக்கத்தில் உள்ளது.வடமொழியில் ரீதி (Riti) எனும் பொருளில் நடை என்ற சொல் குறிக்கப்படுகிறது.

நடையியல் என்பது ஒரு இலக்கியத்தில் மொழி பயன்பாடு, சொற்சேர்க்கை, உவமை, உருவகம், வாக்கிய அமைப்பு, உணர்ச்சி வெளிப்பாடு போன்ற கூறுகளை உள்ளடக்கியதாகும்.காரைக்காலம்மையாரின் நடையில் காணப்படும் தனித்துவம், பக்தி இலக்கியத்திற்கே உரிய உள்மன எழுச்சியையும் ஆன்மிக அனுபவத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் நடை பற்றிய சிந்தனைகள்

தமிழ் மொழியின் முதல் இலக்கண நூலான தொல்காப்பியமானது நடையியலார் கூறும் ஆய்வுக் களங்களையும், திறங்களையும் குறித்து இலக்கியப் புணர்ப்புத் திறனாகவும், இலக்கிய மரபாகவும், புலனெறி வழக்காகவும், உலகியல் வழக்காகவும், செய்யுள் வழக்காகவும், நாடக வழக்காகவும் குறிப்பிடுகின்றது. தொல்காப்பியத்தில் பதினேழு இடங்களில் நடை என்னும் சொல் இடம் பெற்றுள்ளது.

அவற்றுள் பன்னிரண்டு இடங்களில் நூல் நடையைக் குறிப்பதாகவும், ஐந்து இடங்களில் வேறு பொருளைக் குறிப்பதாகவும் உள்ளது.மேலும் தொல்காப்பியர் தரும் தகவல்கள் பலவும் இன்றைய நடையியலார் கூறும் கருத்துக்களோடு தொடர்புடையவை.

வழக்கும் செய்யுளுமாய்ந்து இலக்கணம் செய்த தொல்காப்பியர், வழக்கும் செய்யுளும் வேறுபடும் இடங்களில் அவற்றிற்கென விதிகளையும் சுட்டிச் செல்கிறார். செய்யுள் வழக்கினை 'செய்யுள் மருங்கு' என்றும் உலக வழக்கினை வழங்கியல் மருங்கு' என்றும், குறிப்பிடுகின்றார். செய்யுள் வழக்கினை யாப்பொடு புணர்ந்த பாடு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என ஏழு வகையாகப் பகுக்கின்றார் (தொல். 1336). இவற்றுள் பாட்டு தவிர அடிவரையறையில்லாத ஆறையும் பின்பகுதியில் கூறினாலும், 'நூல்' என்பதன் இலக்கணத்தையும் நடையையும் மரபியலில் தொல்காப்பியர் விளக்குகிறார். இவற்றுள் பாடு என்பதனையே இக்காலத்தில் கவிதை என வழங்குகின்றோம். அகத்திணையியலில் தொல்காப்பியர்,

“முதல்கரு வுரிப்பொருள் என்ற மூன்றே
நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே
பாலுட் பயின்றவை நாடுங்காலை” (தொல்.949)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். செய்யுள் நடை பற்றிய அடிப்படைச் சிந்தனைகளைச் செய்யுளியலில் குறிப்பிடப்பெறும் கருத்துக்கள் தருகின்றன.

தொல்காப்பியர், செய்யுளியல் முதல் நூற்பாவில் முப்பத்து நான்கு செய்யுளுறுப்புக்களைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவற்றுள் இருபத்தாறு செய்யுள் உறுப்புகள் கவிதையைத் தனிநிலை நோக்கில் காணும்போது பெறப்படுபனவாகவும், ஏனைய எட்டும் முழுநிலை நோக்கில் காணும்போது பெறப்படுவனவாகவும் கொள்ளலாம். தனிநிலை நோக்கில் அமையும் செய்யுள் உறுப்புகள் இருபத்தாறும், செய்யுளின் உருவம், உள்ளீடு ஆகியன பற்றியே பேசுகின்றன.

இவற்றுள், தொடை, வண்ணம், பா ஆகிய மூன்று உறுப்புகளும் நடையியல் ஒலிநிலையில் சிறப்புத் தரும் கூறுகளாகவும், மாத்திரை, எழுத்து, அசை, சீர், அடி, தூக்கு என்பன இவற்றின் அடிப்படைகளாகவும் அமைகின்றன. 'பாவின் ஓசை கனத்தையும் தரத்தையும் நிறுத்திக் காட்டும் செய்யுள் உறுப்பு தூக்கு எனப்பட்டது' (கந்தசாமி1989:233) மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை எனும் தொடைகள் நடையில் ஒலி நயத்திற்கு மெருகூட்டுகின்றன எனலாம். வண்ணம் இருபது என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. இவ்வண்ணம் அடிநிலையில் அமைந்து வரும். பல அடிகள் சேர்ந்து வரும் போது கிடைக்கின்றது பா என்பதாகும். இதனைப் பேராசிரியர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“பா என்பது சேட்புலத்திருந்த காலத்தும்
ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற்
பாடமோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற
செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யுளென்று
உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச்
செல்வதோர் ஓசை” (1975:114-115)

இவ்வோசையின் அடிப்படையிலேயே பாக்கள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

மரபு பற்றி தொல்காப்பியர் மரபியலில் பகர்கின்றார்.இங்குக் குறிப்பிடும் மரபு எனும் உறுப்பு மற்றவற்றினின்றும் வேறுபட்டது என்பார் பேராசிரியர்.

“மரபே தானு

நாற்சொல் லியலான் யாப்பு வழிப்பட்டன.” (தொல்.1337)

எனச் செய்யுளின் மரபு பற்றிக் கூறும் தொல்காப்பியர், மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட்கில்லை.“மரபுவழிப்பட்ட சொல்லினான்” (தொல்.1590) எனவும் வலியுறுத்துகின்றார்.எனவே, மரபு எனும் இவ்வுறுப்பு நடையில் சொல் பெறும் இடத்தைப் பேசுவதாக அமைகிறது எனலாம்.

அந்தாதித் தொடை

‘அந்தம்’என்பதுமுடிவையும், ‘ஆதி’என்பதுதொடக்கத்தையும்குறிக்கும்.ஒருசெய்யுளில், ஒவ்வொருஅடியின்முடிவில்வரும்ஓரெழுத்து, ஓரசைஅல்லதுஅடிமுடிவதும், அடுத்தசெய்யுளடியின்தொடக்கமாகவருமாறுஅமைக்கப்படும்தொடையேஅந்தாதித்தொடைஎனஅழைக்கப் படுகிறது.அற்புதத் திருவந்தாதி நூலில் அமைந்த பாடல்கள் அனைத்துமே அந்தாதி தொடையில் பாடப்பட்டுள்ளன.இவை காரைக்காலம்மையாரின் கருத்துக்களுக்கு நடையழகையும், செறிவையும் ஊட்டுகின்றன.

“இதுவன்றே ஈசன் திருஉருவம் ஆமாறு;

இதுவன்றே என்றனக்கு ஓர் சேமம்; - இதுவன்றே

மின்னும் கூடர் உருவாய் மீண்டாய் என் சிந்தனைக்கே;

இன்னும் சுழல்கின்றது இங்கு.” (24)

என்ற பாடலும்,

“பிறர்அறிய லாகாப் பெருமையரும் தாமே;

பிறர்அறியும் பேருணர்வும் தாமே; - பிறருடைய

என்பே அணிந்துஇரவில் தீ ஆடும் எம்மானார்

வன் பேயும் தாமும் மகிழ்ந்து.” (30)

என்ற பாடலும்,

“பிரான் அவனை நோக்கும் பெருநெறியே பேணிப்

பிரான் அவன் தன் பேருளே வேண்டிப் – பிரான் அவனை

எங்குற்றான்? என்பீர்கள்! எம்போல்வார் சிந்தையினுள்

இங்குற்றான்; காண்பார்க்கு எளிது. (45)

என்ற பாடலும் அந்தாதி தொடை அமைப்பில் வந்துள்ளன.

இரட்டைத் தொடை

ஒருசெய்யுளில்,

முதலில்வரும்முடிஅடிஅடுத்தடுத்தஎல்லாஇடங்களிலும்தொடர்ந்துவருமாறுஅமைக்கப்படும்தொடையேஇரட்டைத்தொடைஎனப்படும்.இத்தகையஇரட்டைத்தொடையில்அமைந்தபாடல்கள், காரைக்காலம்மையார்அருளியஅற்புதத்திருவந்தாதிஎன்னும்நூலில்பெருமளவில்காணப்படுகின்றன.

“அவர்க்கே எழுபிறப்பும் ஆள் ஆவோம்; என்றும்
அவர்க்கே நாம் அன்பு ஆவது அல்லால், - பவர்ச்சடைமேல்
பாகாப்போழ் சூடும் அவர்க்கு அல்லால், மற்று ஒருவர்க்கு
ஆகாப்போம்; எஞ்ஞான்றும் ஆள்.” (03)

எனவும்,

“ஒன்றே நினைத்து இருந்தேன்; ஒன்றே துணிந்தொழிந்தேன்;
ஒன்றே என் உள்ளத்துள் அடைத்தேன்; - ஒன்றே காண்
கங்கையான், திங்கள் கதிர் முடியான், பொங்கு ஒளிசேர்
அங்கையாற்கு ஆள் ஆம் அது” (11)

எனவும்,

“காண்பார்க்கும் காணலாம் தன்மையனே; கைதொழுது
காண்பார்க்கும் காணலாம்; காதலால் – காண்பார்க்குச்
சோதியாய்ச் சிந்தையுளே தோன்றுமே; தொல் உலகுக்கு
ஆதியாய் நின்ற அரன்” (17)

எனவும் வரும் பாடல்கள் இதற்குச் சான்றுகளாகும்.இத்தகைய இரட்டைத் தொடைப் பாடல்கள் மிகுதியாக அற்புதத் திருவந்தாதி நூலில் பயின்று வந்துள்ளன.

இயைபுத் தொடை

ஒருபாடலில்,

ஒவ்வொரு அடியின் இறுதியில் வரும் எழுத்தோ அல்லது சொல்லோ ஒன்றுபோல அமைந்து வருமாறு தொடுக்கப் படும் தொடையே இயைபுத் தொடை எனப்படுகிறது. இதனை,

“அறிவானும் தானே அறிவிப்பான் தானே;
அறிவாய் அறிகின்றான் தானே’ - அறிகின்ற
மெய்ப்பொருளும் தானே; விரிசுடர்பார் ஆகாயம்
அப் பொருளும் தானே அவன்” (20)

எனவும்,

அவனே இருசுடர்தீ ஆகாசம் ஆவான்
அவனே புவிபுனல் காற்று ஆவான் – அவனே
இயமானாய் அட்ட மூர்த்தியுமாய் ஞான
மயன் ஆகி நின்றானும் வந்து. (21)

எனவும் அற்புதத் திருவந்தாதி பாடல்களில் காணலாம்.

தொல்காப்பியர் கூறும் வண்ணங்களும் அற்புதத் திருவந்தாதி வண்ணங்களும்

தொல்காப்பியர் வண்ணம் என்பதற்குத்தனிப்பட்டவரையறையை வழங்கவில்லை. எனினும், அதன்வகைப்பாடுகளைத் தெளிவாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

“வண்ணந் தாமே நாலைந் தென்ப” (தொல்.:513)

அந்நூற்பாவின் அடிப்படையில் வண்ணங்கள் இருபதுவகைகளாக அமைந்துள்ளன என்பதை உணரலாம்.

“அவைதாம்

பாஅ வண்ணம் தாஅவண்ணம்

வல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணம்

இயைபு வண்ணம் அளபெடை வண்ணம்

நெடுஞ்சீர் வண்ணம் குறுஞ்சீர் வண்ணம்

சித்திரவண்ணம் நலிபு வண்ணம்

அகப்பாட்டு வண்ணம் புறப்பாட்டு வண்ணம்

ஒழுகு வண்ணம் ஒருஉ வண்ணம்

எண்ணு வண்ணம் அகைப்பு வண்ணம்

தூங்கல் வண்ணம் ஏந்தல் வண்ணம்

உருட்டு வண்ணம் முடுகு வண்ணம்

ஆங்ஙனம் அறிய அறிந்திசினோரே” (தொல்:525)

என்ற நூற்பா வழி இதனை அறியலாம்.

பாஅ வண்ணம்

பேராசிரியர் இதனை ‘நூற்பா வண்ணம்’ என்கிறார். இது சொல்லே சீராகிச் செய்யுளில் பயின்று வருவதாகும். இது ஓசை தழுவாமல் வரும். இதனை,

“மின்செய் வான் செஞ்சடையாய்! வேதியனே! என்கின்

என் செய்வான் கொல்லோ? இனி.” (15:3-4)

என்ற அடிகளும்,

“இவரைப் பொருள் உணர மாட்டாதார் எல்லாம்

இவரை இகழ்வதே! கண்டீர்” (29:1-2)

என்ற பாடலடிகளும் உணர்த்துகின்றன.

தாஅ வண்ணம்

‘தாஅவண்ணம்’ என்பது ஒருசீர் இடைவெளியுடன் வரும் பொழிப்பெதுகைத்தொடையை உடையதாகும். இதில் இடையிட்டு தாவிச் செல்லும் சந்த அமைப்பு காணப்படுகிறது. இதனை,

“கேளாதது என்கொலோ? கேளாமை” (4:2)

“இறைவனே ஈண்டு இறக்கம் செய்வான்” (5:2)

“தானே தனிநெஞ்சம் தன்னை உயக்கொள்வான்” (14:1)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இயைபு வண்ணம்

இடையெழுத்துக்கள்தொடர்ந்துமிக்குவரும் வகையில் செய்யுட்கள் அமைவது இயைபுவண்ணம் எனப்படுகிறது. அற்புதத்திருவந்தாதியில் இத்தகைய இடையெழுத்துமிக்குவரும் இயைபுவண்ணத்துடன்பலபாடல்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன. இதனை விளக்கும் சான்றுகளாகக் கீழ்வரும் பாடலடிகளைச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

“குழலார் சிறுபுறத்துக் கோல்வளையைப் பாகத்து

எழிலாக வைத்தேக வேண்டா – கழலார்ப்பப்

பேரிரவில் ஈமப் பெருங்காட்டிற் பேயோடும்
ஆரழல்வாய் நீயாடும் அங்கு.” (51)

மெல்லிசை வண்ணம்

செய்யுள்களில்மெல்லெழுத்துகள்தொடர்ந்துஅதிகமாகஇடம்பெறுமாறுஅமைக்கப்படும்தொடுப்பே
மெல்லிசைவண்ணம்எனப்படும். இதனை,

“வானத்தான் என்பாரும் என்க; மற்று உம்பர்கோன்
தானத்தான் என்பாரும் தானென்க; - ஞானத்தான்,
முன் நஞ்சத்தால் இருண்ட மெய்ஒளிசேர் கண்டத்தான்;
என் நெஞ்சத்தான் என்பன் யான்.” (06)

எனவும்,

“அரனென்கோ நான்முகன் என்கோ அரிய
பரனென்கோ பண்புணர மாட்டேன் – முரண்அழியத்
தானவனைப் பாதத் தனிவிரலாற் செற்றானை
யானவனை எம்மானை இன்று.” (18)

என்ற பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

நெடுஞ்சீர் வண்ணம்

நெட்டெழுத்துகள்தொடர்ந்துமிக் குவரும்வகையில்செய்யுட்கள்அமைவதுநெடுஞ்சீர்வண்ணம்எனஅ
ழைக்கப்படுகிறது. இந்நூலில்செய்யுட்களில்பரவலாகநெடுஞ்சீர்வண்ணங்கள்பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.இ
தனைவிளக்கும்சான்றுகளாகக்கீழ்வரும்பாடல்களைஎடுத்துக்காட்டலாம்.

“ஈண்டொளிசேர் வானத் தெழுமதியை வாளரவந்” (38:1)

“நீரார்ந்த பேரியாறு நீர்த்தமாய்” (53:2)

“மேலாய மேகங்கள் கூடி ஓர்” (60:1)

குறுஞ்சீர் வண்ணம்

குற்றெழுத்துக்களே தொடர்ந்து மிகுதியாக வரச் செய்யுட்களைத் தொடுப்பது குறுஞ்சீர்
வண்ணமாகும்.இவ்வகை அமைப்பும் காரைக்காலம்மையாரின் அற்புத்திருவந்தாதியில்
காணப்படுகின்றன.இதற்குப் பின்வரும் பாடல்களைச் சான்றாகக் கூறலாம்.

“பிறந்து மொழிபயின்ற பின் எல்லாம்” (1:1)

“எங்கும் பலிதிரியும் எத்திறமும்” (25:2)

“மணிமிடற்றின் உள்ள மறு” (35:4)

முடிவுரை

அற்புத்திருவந்தாதிதமிழ்ப்பக்திஇலக்கியத்தில்மொழிநடைச்சிறப்புகளால்விளங்கும்ஒருமுக்கியநூ
லாகும்.அந்தாதிஅமைப்பின்வழியாககருத்துத்தொடர்ச்சியையும்,
பக்திஉணர்வின்இடையறாதஒட்டத்தையும்காரைக்காலம்மையார்சிறப்பாகவெளிப்படுத்தியுள்ளார்.தொடை
கள், வண்ணங்கள், ஒலிநயங்கள் ஆகியநடையியல் கூறுகள், பாடல்களின் இலக்கிய அழகையும் ஆன்மிக
ஆழத்தையும் மேலும் செழுமைப்படுத்துகின்றன. தொல்காப்பியர் கூறும்யாப்பியல் மற்றும் நடையியல்

கோட்பாடுகள், அற்புதத்திருவந்தாதியின்செய்யுள்அமைப்புகளுடன் நெருங்கியதொடர்புகொண்டுள்ளன என்பதும் இவ்வாய்வின்மூலம் வெளிப்படுகிறது. எனவே, காரைக்காலம்மையாரின்இந்நூல், பக்திஅனுபவத்தைமொழிநடையின்உச்சநிலைக்குக்கொண்டுசென்றசிறந்தஇலக்கியப்படைப்பாகக்கருதத்தக்கதாகும்.

உசாத்துணை

- [1] காரைக்காலம்மையார், அற்புதத் திருவந்தாதி, ஸ்ரீ காசி மடம் – திருப்பனந்தாள் வெளியீடு, திருப்பனந்தாள், 1949.
- [2] சுந்தரமூர்த்தி.இ., நடையியல் அறிமுகம், அன்பு நூலகம், சென்னை, 1978.
- [3] சுந்தரமூர்த்தி.இ., நடையியலும் இலக்கியமும், நியூ செஞ்சரி பதிப்பகம், 2019.
- [4] சுப்புலட்சுமி.செ., காரைக்கால் அம்மையார் பாடல்கள் ஓர் ஆய்வு, உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 2010.
- [5] தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, சாரதா பதிப்பகம், சென்னை, 2013.
- [6] நடராசன். தி. சு., தமிழ் அழகியல் மரபும் கோட்பாடும், நியூ செஞ்சரி பதிப்பகம், 2016.
- [7] நுஃமான்.எம்.ஏ., மொழியும் இலக்கியமும், காலச்சுவடு வெளியீடு, நாகர்கோயில், 2022.